

lojuksed. Wannamehhe naene watis maia järrel, tellas lome, kitkus aedas ja teggi wahhete wahhel näppotööd ja mis tarwis olli. Igga nåddal käisid Hans ja Ewa teine teise järrel neid watama ja käsko andma. Olli neil waestel nüüd tööd ja paika ja leiba Hanso käest. Rihho mate harrimisseks tulli Hanso perre küllast.

Küllas olli palju tööd ja murret. Kahhe perre oued ollid teine teise kõrwas; neisse jäi Hans ellama. Kolmandama perre maiasse panni ta kolm wabbitikko ellama nende lastega, ja jäggas nende kätte need perre oue maad. Wabbitikkud pidid temmale jälle tööd teggema, ja saiwad ka nemmad tööd, ja paika, ja leiba. Keik need rahwas ollid nende jäust, kedda Hans nälja ja haigusse aial olli aitnud, ja kes nüüd tullid roemoga temma töle ja kuulsid hea melega temma käsko.

Neisse kahhe perresse, mis ollid teine teise

körwo, asus Hans omma ennese perrega ja omma waeste lastega, kahhesateistkümmend hinge; peäle neid wöttis temma weel nelli woerast tüdrukko ja kolm woerast poisi, ja ühhe lesse naese, kes allati olli Ewat aitamas maia tö ja laste harrimisse ja õpetamisse jures. Et kakskümmend kuus hinge ei tahtnud ühte maiasse mahtuda ellama, siis jäggati orjad lesse naese holeks teise wähhema maiasse, lapsed keik Hanso ja Ewa hole alla surema maiasse. Kes koddoo tööl ollid, wötsid keik ühheskous leiba ja ühtlasi, et olli üks walmistamine ja üks perrenaese aega wiitminne.

Hans ehhitas warsi, et küll Mardi pääwjo olli möda, kui ta tulli, suremad laudad, et keik weddo lomad ja lüpsi lehmad ollid ühhe oue peäl; teise perre wanna lautadesse ja lakkadesse korjati keik heinad, ja hõlled, ni palju neid weel leiti, et ühtegi ei jänud kuhja seisma; nenda ei rikkund neid